

- ਮਨਿ ਬੱਚੇ:- "ਮਨਿ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੱਤ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਸੱਚੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਸੋਝਰੇ ਵੱਚਿ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕਰਤਵਜ਼ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਤੋਂ ਕੱਢ ਸੋਝਰੇ ਵੱਚਿ ਲਿਆਉਣਾ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਸਿ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ?
- ਉਤਰ:- ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਬਾਬਾ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹੋ, ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣਾ - ਪਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਰਸਾ ਵੀ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦਾ ਗਿਆਨ ਪਹੁੰਚੇ ਤੇ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਭਗਵਾਨ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬੋਲੋ ਬਾਪ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਵਿੰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ!
- ਗੀਤ:- ਅਜ ਹਨੇਰੇ ਮੇਂ ਹੈ ਇਨਸਾਨ...

ਓਮ ਸ.ਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਕੀ ਕਹਿਾ ਅਤੇ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਿਆ? ਹੋ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਬਾਬਾ...ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹਨੇਰੇ ਵੱਚਿ ਆਕੇ ਪਏ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਸੋਝਰੇ ਵੱਚਿ ਲੈ ਜਾਵੋ। ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਸੱਚਿ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਅਖਰ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਲਵ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਓਂਕੀ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਿਫ਼ ਈਸ਼ਵਰ ਜਾਂ ਰੱਬ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੀ ਰਸਨਾ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵੱਚਿ ਆਕੇ ਪਏ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਫੀਰ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਦੀਪਕ ਜਗਾਵੋ ਕਓਂਕੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਦੀਪਕ ਬੁਝਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ 12 ਦਿਨ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਘੰਟਿ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬੈਠਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਕਥਿ ਦੀਵਾ ਬੁਝ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸੋਝਰੇ ਵੱਚਿ ਮਤਲਬ ਦਿਨ ਵੱਚਿ ਸੀ। ਹੁਣ ਰਾਤ ਵੱਚਿ ਹੋ। 12 ਘੰਟਾ ਦਿਨ, 12 ਘੰਟਾ ਰਾਤ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰਾਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ - ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ - ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁਗ। ਰਾਤ ਵੱਚਿ ਹਨ੍ਹੇਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਠੋਕਰਾਂ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰੱਬ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੇ ਲਈ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੇਰੇ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁਸ਼ਹਰਿ ਦੀ ਵੀ ਇੱਕ ਸਟੋਰੀ ਬਣਾਈ ਹੈ। ਸਟੋਰੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਨੋਮਯ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਵਿੰ ਬਾਈਸਕੋਪ, ਨਾਟਕ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀਮਤ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੀ ਹੈ ਸੱਚੀ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਾਖਿਅਿਆ, ਰਾਜਾਈ ਦੱਤੀ। ਫੀਰ ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੱਚਿ ਬੈਠ ਕੇ ਸਟੋਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਆਸ ਨੇ ਗੀਤਾ ਬਣਾਈ ਮਤਲਬ ਸਟੋਰੀ ਬਣਾਈ। ਸੱਚੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਾਬਾ - ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਲਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਭੋਗ ਅਸੀਂ ਨਰਕ ਵੱਚਿ ਆਕੇ ਪਏ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿ, ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਸੀ, ਵਸਿਵ ਦੇ ਮਾਲਕਿ ਸੀ, ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਅਥਵਾ ਕ੍ਰਸ਼ਿਨਪੁਰੀ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਕੰਸਪੁਰੀ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਯਾਦ ਦਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ.ਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਪਤਤਿ - ਪਾਵਨ ਹੈ, ਨਾ ਕੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ। ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਿਣਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਿਣਸ ਹੈ - ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਇਸਲਈ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਕੌਣ ਹੈ? ਤਾਂ ਮੂੰਝ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅਰੇ ਆਤਮਾ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ ਹੋ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੌਡ ਫਾਦਰ, ਫੀਰ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੀ ਹੈ? ਗੌਡ ਨੂੰ ਪਹਚਾਣਦੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਅਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਕਦੇ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਰਾਵਣ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਮੱਤ ਤੇ ਕੰਨਿ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਸ਼ਿਚਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਗਈ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਅਸਲ ਵੱਚਿ ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ - ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮੈਂ ਜੱਜ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਹਾਂ... ‘ਮੈਂ’ ‘ਮੈਂ’ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਇਹ ਰਾਂਗ ਹੈ। ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਇਹ ਦੋ ਚੀਜ਼ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਅਵਨਿਸ਼ੀ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਨਿਸ਼ੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਪੈਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸ.ਵਿ ਹੀ ਹੈ। ਸ.ਵਿ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਨਰਿਕਾਰ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਕਵਿੰ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਉਹ ਕਸਿ ਵੱਚਿ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ.ਵਿ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸ.ਵਿ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਅਸੀਂ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਵੱਚਿ ਸਭ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫੀਰ ਇਹ ਹੀ ਬੱਚੇ ਸੁੱਖ ਵੱਚਿ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਦੁਖੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ ਰਾਵਣ ਨੇ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਰਾਵਣ ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਹਨ੍ਹੇਰੇ ਵੱਚਿ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਸੋਝਰੇ ਵੱਚਿ ਲੈ ਜਾਓ। ਭਾਰਤ ਸੁੱਖਧਾਮ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਚਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਹੋ ਸ.ਤੀ ਦੇਵਾ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸ.ਤੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਧਰ੍ਮ ਹੈ। ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ.ਤੀਧਾਮ ਦੀ ਰਹਵਾਸੀ ਹੈ। ਸ.ਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਫੀਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵੱਚਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਲਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਵੱਚਿ ਹੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ -

ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਬਾਬਾ ਆਓ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ, ਮੀਠਾ ਬਾਬਾ ਫਰਿ ਤੋ ਆਓ। ਆਉਦੇ ਜਰੂਰ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸ.ਵਿਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਸ੍ਵਰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਸੰਸ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਦੇ ਆਇਆ, ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਰਾਧੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਸਵੰਬਰ ਦੇ ਬਾਦ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਪੁਕਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਓ ਗਾਡ ਫਾਦਰ... ਅੱਛਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਕੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੈ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਫਰਿ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਕਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਆਕਾਸ਼ ਪੋਲਾਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਨਾਮ ਹੈ ਅਕਾਸ਼। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਆਦੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਅੱਛਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਦੱਸੋ। ਫਰਿ ਕਹਾ ਦਿੰਦੇ ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਬੰਦੀ ਸਟਾਰ ਮਸਿਲ ਹੈ। ਭਰਕੁਟੀ ਦੇ ਵੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਸਿ ਛੋਟੀ ਜਹੀ ਆਤਮਾ ਵੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਨੂੰਦੀਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਇਸਲਈ 7 ਰੋਜ਼ ਭੱਠੀ ਗਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਰਾਵਣਰਾਜ ਸੁਰੂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਵਕਾਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਰਹਿਣ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਹੋ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਆਓ। ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸੋਝਰੇ ਵੱਚ ਲੈ ਜਾਓ। ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਸਤਗੁਰੂ ਦੱਤਾ, ਅਗਿਆਨ ਹਨ੍ਹੇਰ ਵਨਾਸ਼...ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਬਾਪ ਆਉਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਗੁਰੂ ਦੱਤਾ.. ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਵੇਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਚ ਗਿਆਨ ਕੱਥੇ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੋਝੀ ਨਾ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਗਿਆਨ - ਸਾਗਰ, ਪਤਤਿ - ਪਾਵਨ, ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਫਰਿ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਵਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਧੂ ਲੋਕ ਕਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਲਿਣ ਦੇ ਕਈ ਰਸਤੇ ਹਨ। ਸ.ਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ, ਯਗ, ਤਪ ਆਦੀ ਕਰਨਾ - ਇਹ ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਲਿਣ ਦੇ ਰਸਤੇ ਹਨ ਪਰ ਪਤਤਿ ਫਰਿ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਜਾ ਕਵਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਖੁਦ ਆਉਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸੰਕਰ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਬਾਪ ਸ.ਵਿ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਨਾਮ ਵੀ ਲਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਇਸਟੀਰਊਸ਼ਨ। ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਠਹਿਰੇ। ਵੇਰ ਬੀ. ਕੇ. ਹਨ। ਵਰਸਾ ਸ.ਵਿ ਤੋਂ ਮਲਿਦਾ ਹਨ, ਨਾ ਕੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ। ਵਰਸਾ ਦਾਦੇ ਤੋਂ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬੈਠਕੇ ਸਵਰਗ ਵੱਚ ਜਾਣ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੀ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰਪੁਰੀ ਦੀ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਖਿਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀਮਤ ਅਥਵਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਗੀਤਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ 84 ਜਨਮ ਲੀਤੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਖ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ...ਬਹੁਕਾਲ ਤੋਂ ਵੱਖ ਤਾਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਸਨ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਵੰਡੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੰਡੇ ਕੇ ਇੱਥੇ ਪਾਰ੍ਵ ਵਜਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਆਤਮਾਵੇ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਥਵਾ ਯੋਗ ਅਗਨੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਰਿ ਤੇ ਜੋ ਪਾਪ ਦਾ ਬੋਝ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਭਸਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋ ਮੰਠਿ ਬੱਚਿ, ਤੁਸੀਂ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਤੋਂ ਆਇਰਨ ਏਜ ਵੱਚ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਨਾ। ਦੇਹ ਸਹਤਿ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ ਨਾ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਮੈਂ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਵਣ ਨੇ ਪਤਤਿ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਖੇਡ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪਾਵਨ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਤਤਿ ਭਾਰਤ। ਜਦੋਂ ਪਤਤਿ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਪਰ ਅਰਥ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸੇਕੋਡ ਵੱਚ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦਰਵੰਸ਼ੀ ਵਰਸਾ ਲੈਣ। ਫਰਿ ਸਤਿਗੁਰ, ਤੁਰੇਤਾ ਵੱਚ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਥੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਣਗੇ ਕੀ ਫਲਾਣਾ ਮਰ ਗਿਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਚ ਅਕਾਲੇ ਮੁਰਤਿ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਾਲ ਤੇ ਜੱਤਿ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੈਭਵ ਹੈ। ਭਗਤੀਮਾਰਗ ਵੱਚ ਮੰਦਰ ਬਣਾਏ ਹਨ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵੀ ਕੀਨਾ ਧਨ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਕੀ ਸੀ! ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਰਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਸਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣ ਗਏ ਹਨ - ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਸ੍ਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਹੈ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ, ਫਰਿ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸੰਕਰ ਸੂਕ੍ਸ਼ਮਵਤਨ ਵਾਸੀ। ਫਰਿ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ।

ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਗਿਆਨ, ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਵੈਰਾਗ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਵੈਰਾਗ ਆਉਦਾ ਹੈ, ਕਚਿਕੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਲਿਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਵੋਗੇ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਠਿ- ਮੰਠਿ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਤਿ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਰਿ ਤੇ ਜੋ ਪਾਪ ਦਾ ਬੋਝ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਭਸਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਦੇਹ ਸਹਤਿ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਪੁਕਾਰਨ ਜਾਂ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਆਪਣੇ ਸ.ਤ ਸਵਧਰਮ ਵੱਚ ਸਥਤਿ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਸ.ਤੀ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਹੈ। ਦੇਹ - ਅਭੀਮਾਨ ਵੱਚ ਆਕੇ "ਮੈਂ" ਅਤੇ "ਮੇਰਾ" ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, ਖੁਦ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਸ਼ਿਚਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਨ:-

ਆਪਣੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਤੀ ਦਵਾਰਾ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਖੁਦ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਈਐਸਟ ਪਦਵੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭਵ:

ਜਵਿ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਦੀ ਕਸਿ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਾਰੇ ਝੁਕਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਸਰਵਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕੱਥੇ ਵੀ, ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਸਿਥਤੀ ਵੱਚ ਜਾਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰੂਪਾਂ ਵੱਚ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਝੁਕਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਹੁਣ ਤੋਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਝੁਕਾਉਣ ਦੀ ਸਥਤੀ ਵੱਚ ਸਥਤਿ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਹਾਈਐਸਟ ਪਦਵੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ

ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਤਿਗੁਰ ਵੱਚ ਪ੍ਰਜਾ ਸਵਾਮਨ ਨਾਲ ਝੁਕੇਗੀ ਅਤੇ ਦਵਾਪਰ ਵੱਚ ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਯਾਦਗਾਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਭਗਤ ਝੁਕਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:-

ਕਰਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਯੋਗ ਦਾ ਬੈਲੋਸ ਠੀਕ ਹੋਵੇ ਤੱਦ ਕਹਾਂਗੇ ਕਰਮਯੋਗੀ।
